

ΓΚΑΙΤΕ

Η Χαρά

Ζητώ τη χαρά πότε εδώ πότε εκεί!
Που είσαι; πείτε μου που κατοικεί;
Δεν είναι σε λόφους σε όρη υψηλά.
Πείτε μου, που η μορφή της γελά;

Σε βάθη κοιλάδων επήγα ζητώντας
Είδα ρυάκια να πέφτουν με κρότο
Να παίζουν με τρεχούμενα νερά καθαρά
Μαζί τους δεν έπαιζε εκεί η χαρά

Την ζήτησα στην σκιά των δασών
Γελώντας με τα φώτα αστέρων χρυσών
Πτηνό καθόταν σε μυρσίνη χλωρή
Όμως έψαλε θρήνους και όχι χαρά

Την έψαξα σε εύθυμους χορούς
Σε δείπνα λαμπρά και ηχηρά
Σε φώτα, σε σκεύη χρυσά κι αργυρά
Ωστόσο ούτε σε αυτά ευρέθη η χαρά

Την έφτασα τέλος, την βρήκα μακριά
Μακριά σε χωριό μια κοιλάδας μικρής
Τριγύρω της είχε παιδιά αρκετά
Και πηδούσε με εκείνα και γελούσε μ αυτά

Που είστε καλοί παιδικοί μου καιροί
Εφώναξα τότε με στήθος βαρύ
Πλην όμως την είδα, πετά η χαρά,
Και αυτήν είναι η πρώτη και τελευταία φορά.

ΤΟ ΕΞΩΤΙΚΟ

Ποιος τα μεσάνυχτα καρβλικεύει;
Είν' ο πατέρας με το παιδί·
το 'χει στα στήθια του και το χαϊδεύει
και κάπου σκύβει και το φιλεί.

-Παιδί μου, τι έκρυψες το πρόσωπό σου;
-Δε βλέπεις τ' άγριο το ξωτικό,
πατέρα; πέρασε απ' το πλευρό σου·
-Τα νέφια απλώνονται εις το νερό.

-Παιδί μου, έλα στη συντροφιά μου,
μ' αρέσ' η όψις σου η δροσερή,
περίσσια λούλουδα έχ' η οχθιά μου,
κι έχ' η μητέρα μου στολή χρυσή.

-Ακούς, πατέρα μου, ακούς τι λέει;
Με θέλει σύντροφο το ξωτικό·
-Παιδί μου, ησύχασε, τ' αέρι κλαίει
σ' άγριο χαμόδενδρο, θάμνο ξερό.

-Παιδί μου, έλα τι σε τρομάζει;
θα 'χεις τις κόρες μου για συντροφιά,
που όταν τη λίμνη μας νύχτα σκεπάζει,
χορεύουν εύθυμες στην αμμουδιά.

-Πατέρα, κοίταξε· δε βλέπεις πέρα,
σαν να χορεύουνε οι κορασιές;
-Παιδί μου, βλέπω απ' τον αέρα,
κουνιούνται πένθιμα γριές ιτιές.

-Μ' αρέσει η όψη σου, χρυσό μου αστέρι,
μα συ δεν έρχεσαι· σε παίρνω εγώ...
-Πατέρα, άπλωσε το άγριο χέρι,
πατέρα, μ' έπνιξε το ξωτικό.

Τρέμει ο πατέρας του και τ' άλογό του
κεντά και χάνεται σαν αστραπή·
φθάνει στη θύρα του... ωιμέ το γιο του
κρύο στον κόρφο του, νεκρό κρατεί.

μτφρ. Ιωάννης Παπαδιαμαντόπουλος
(Ζαν Μορεάς) (1856-1910)